

om Theatrets Forvaltning, forekommer mig at være et sørgeligt Vidnesbyrd om, at Forvaltningen ikke er, som den skulde være.

Det er bleven os sagt, og jeg troer, at det er rigtigt, at før Theatret rigtigt begynder sin Virksomhed, laaner det fra Sorø Akademi. Med hvilken Ret? Med slet Ingen, eller snarere med fuldstændig Uret, fordi man ikke kan skaffe den Sikkerhed, som egentlig skulde til for at laane fra Sorø Akademi. Man kommer dernæst til en senere Periode, nemlig Slutningen af Aaret, hvor man — jeg mener det ikke i nogen ond Betydning — simulerer en Tilbagebetaling af Laanet, thi det er kun at simulere en Betaling, at betale i det ene Døgn, for at laane igjen i det næste; det er en Regnskabsform, som aldrig nogen Bestyrelse burde vide fandt Sted. Naar den ærede Minister mener, at dette tildeels vilde kunde afhjælpes ved at man for en vis Tid renoncerede paa, at Sorø Akademi fik sit aarlige Afdrag, men at dette blev givet til en Reservecfond, som skulde være paa rede Haand til at dække de forskellige Udgifter, som efterhaanden indtraadte, saa troer jeg, at den ærede Minister tager feil i denne sin Betragtning. Naar det var en rentefri Gjæld, som Theatret havde til Sorø Akademi, saa havde Ministeren Ret, men er det en Gjæld, som betaler sin Rente, saa har den ærede Minister, ved at betale Afdrag, frigjort noget af Renten, som han da atter kan bruge til at forrente et nyt Laan med, saa at Tilstanden forandres derved ikke. Beholder derimod Ministeren Afdraget liggende som Reservecfond, er det ikke Andet end et nyt Havrefoder, som han giver til dem, der allerede have ædt Alt, hvad der er blevet givet. Saalænge der findes i en eneste Krog en Skilling, som de paa een eller anden Maade kunne tilbende sig, vil den blive effamoteret ud. Saa trænger man til et Subjekt, som Publikum paa eengang har faaet Kjærlighed for, saa er der et Stykke, som skal sættes i Scene med stor Bekostning, og alle Journalister i hele Byen ere i Bevægelse for at faae det frem. Thea-

ret kjender ikke sin egen Fordeel, hedder det da; det er et Stykke, som vil skaffe det en Indtægt, som aldrig vil høre op, det er en heel Gulbgrube. Det er denne Tvang fra offentlig Side, imod hvilken Bestyrelsen ikke kan sætte det simple Svar: Det er min Sag, og det konvenerer mig ikke at gjøre det, og som gjør, at jo flere Penge Bestyrelsen faaer, desto mere øfsel bliver den. Det er for Underviisningens Skyld, for Oplysningens og Dannelsens Skyld, man maa gjøre det, siger man, og havde man ikke lært at kjende dette Kunstprodukt, saa var Nationen sunken dybt ligeoverfor andre athenienske Nationer i Verden. Dette er en urigtig Maade at betragte Sagen paa. — Men hvad enten vi give Meget eller Lidt, ville vi bestandsig komme i Underbalance, og dersom den ærede Minister tiltroer sig Magt og Kraft til at kunne holde Theatret indensfor en vis og bestemt Grændse, saa tager han feil; thi med al Respekt for hans kraftige Villie kjender jeg Theatret bedre af den lange Række af Erfaringer, vi med Hensyn til samme have haft her i Salen: den er en Pengeliste, som man kommer og øser af ved enhver Leilighed. Nei, vil den ærede Minister gjøre Kirkeministeriet en Tjeneste, saa stiller han det og sig selv af med Theatret, og dette kan han gjøre ved at bringe en Lov frem, som paa passende Vilkaar overdrager Theatret til en virkelig privat Bestyrelse; ethvert andet Forsøg vil glippe. Kan den ærede Minister bevæge Indenrigsministeren til at overtage det, saa er dette ogsaa et Forsøg; denne Minister vil tage det mere simpelt, mere administrativt; han skylder Ingen i Verden nogen Dannelse, han skal kun aude dem lidt. For Kultusministeren er der derimod en Vanskelighed ved at forhandle med Kunstnerne, thi han skal agte Kunsten i Kunstneren; men Indenrigsministeren kan gaae mere simpelt frem. Han seer blot paa den betalte Mand, og spørger, om han skal have lidt Mere eller Mindre. Ja, var det blot med Mænd, man havde at gjøre, saa vilde Vanskelighederne langtfra være saa store, men man har ogsaa